

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem m.v.)

Hermed sendes kommentaren til henvendelsen fra FSR-danske revisorer (bilag 54).

Holger K. Nielsen

/Per Hvas

Frist for at vælge Landsskatteretten frem for et skatte- eller vurderingsankenævn

FSR-danske revisorer (herefter benævnt FSR) udtrykker tilfredshed med, at 14 dages fristen i den foreslåede § 35 B, stk. 5, ændres til 4 uger, og at der herudover gives mulighed for, at der bortses fra en overskridelse af denne frist, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Kommentar:

Jeg noterer mig med tilfredshed, at FSR er enig i denne ændring af lovforslaget.

Overgangsreglerne

FSR konstaterer, at de nye regler skal træde i kraft den 1. januar 2014, og anmoder skatteministeren om at bekræfte, at det for ingen af de sager, der verserer ved ankenævnene på dette tidspunkt, vil betyde, at man får fjernet en klageinstans midt i forløbet. Hvis dette ikke kan sikres, bør det sikres, at borgerne i verserende sager får mulighed for at beslutte, om de ønsker sagen behandlet ved et ankenævn eller ved Landsskatteretten, hvis denne instans ellers bortfalder som mulighed.

Kommentar:

Det fremgår af lovforslagets overgangsbestemmelser, at sager, der er påklaget før den 1. januar 2014, omfattes af de foreslåede nye regler, hvis der ikke er truffet afgørelse i sagen før den 1. januar 2014. Dermed bliver de omfattet af princippet om, at der alene kan ske klagebehandling i én klageinstans. Det kan dog bekræftes, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at hvis en klage indgivet før den 1. januar 2014 visiteres til afgørelse ved et skatte- eller vurderingsankenævn efter den 1. januar 2014, vil klageren have mulighed for at vælge, at sagen i stedet skal behandles af Landsskatteretten.

Skatteankeforvaltningen

FSR beklager, at det fælles sekretariat for Landsskatteretten og ankenævnene placeres som en uafhængig myndighed. Som et eksempel anfører FSR, at det er særdeles uhensigtsmæssigt, at skatteankeforvaltningen selv skal ansætte og afskedige sit personale. Det ville være en langt bedre kvalitetssikring og i hvert fald ikke mindre prestigefyldt at arbejde i sekretariatet, hvis disse funktioner blev varetaget af Landsskatteretten.

Kommentar

Der henvises til mine svar på L 212 – spørgsmål 13 og 14 om begrundelsen for etableringen af skatteankeforvaltningen.

Jeg mener ikke, at etableringen af skatteankeforvaltningen som en selvstændig myndighed, vil forringe mulighederne for at tiltrække og fastholde kvalificeret arbejdskraft til sekretariatsbetjening af klagemyndighederne på skatteområdet.

Offentliggørelse af afgørelser

FSR gør opmærksom på, at de under ekspertmødet i Folketingets Skatteudvalg ønskede at påpege, at Skatteministeriet har angivet, at der ikke vil ske systematisk offentliggørelse af ankenævnsafgørelser, men at der dog er opmærksomhed på afgørelser, som ændrer praksis. Dette illustrerer, at ministeriet indrømmer, at en del af de afgørelser, som visiteres som ikke principielle, og derfor skal afgøres af et ankenævn, alligevel kan være principielle og der-

med ændre praksis. Dette illustrerer at en sondring mellem, hvad der er principielle og ikke principielle sager, herunder hvilke sager der kan ændre praksis, er meget vanskelig.

Kommentar

Sondringen mellem principielle og ikke principielle sager vil oftest være ganske ukompliceret.

Ofte vil det hurtigt kunne konstateres, at en sag f.eks. beror på en konkret bedømmelse af beviserne eller på et konkret værdiskøn, og at sagen derfor ikke er principiel. Ligeledes vil det være let at konstatere, at en sag er principiel, når der påklages en sag på et område, hvor der ikke eksisterer nogen praksis fra Landsskatteretten eller domstolene, og der er tvivl om fortolkningen af reglerne på det pågældende område.

Der vil naturligvis være en gråzone mellem disse klare områder. Og der kan være sager, der, efterhånden som de oplyses, skifter karakter, så de går fra at skulle anses for ikke-principielle til principielle og omvendt. Derfor er det nødvendigt med et princip om, at visse ankenævnsafgørelser kan offentliggøres, da andre borgere eller virksomheder skal have samme muligheder for at påberåbe sig den retstilstand, ankenævnsafgørelsen bygger på.